

W 1920 r., mając 2 lata, przeprowadził się z rodzicami do Warszawy. Zamieszkali przy ul. Tatrzańskiej 10 (kamienica została zniszczona w czasie powstania warszawskiego). Rodzina żyła skromnie, nastoletni Stanisław jednocześnie uczył się wieczorowo i pracował w fabryce.

Po ukończeniu szkoły powszechnej przy ul. Czerniakowskiej 128, w 1934 r. rozpoczął pracę w Państwowych Zakładach Tele- i Radiotechnicznych w Warszawie. Zdał egzamin czeladniczy, zapisał się na kursy radiotechniczne, jednak ich nie ukończył.

Pięć lat kacetu

Gdy wybuchła wojna, pragnął wstąpić do Wojska Polskiego, jednak zamiaru tego nie zrealizował. Opuścił stolicę, ale wkrótce po jej kapitulacji powrócił. Utrzymywał się wówczas z włamań do zakładów przejętych przez okupanta. Należał również do organizacji podziemnej.

Grzesiuk został aresztowany w 1940 r. w czasie łapanki, chociaż już był wcześniej poszukiwany przez Niemców na skutek złożonego na niego donosu dotyczącego posiadania broni. Trafił na prace przymusowe w gospodarstwie rolnym w okolicach Koblenz. Za pobicie gospodarza i ucieczkę z miejsca pracy 4 kwietnia 1940 r. został osadzony w KL Dachau (numer obozowy 13987). Po kilku miesiącach – 16 sierpnia 1940 r. – przetransportowano go do Mauthausen-Gusen (43429).

W książce pt. „Pięć lat kacetu” napisał:

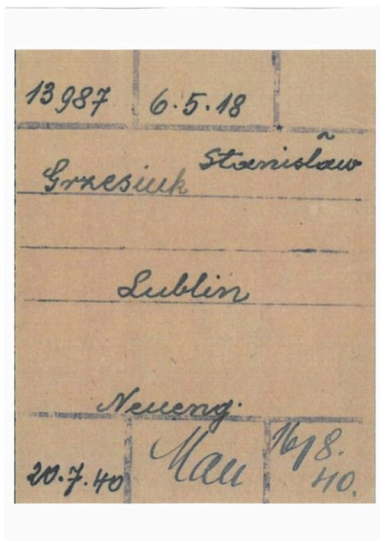
„W obozach koncentracyjnych starano się wszelkimi możliwymi sposobami zabić w człowieku wszelkie uczucia, upodlić go, zrobić z niego już za życia nieboszczyka”.

W obozie kupił za 400 papierosów bandżolę, przy jej akompaniamencie wykonywał dla współwięźniów piosenki warszawskiej ulicy.

W Mauthausen-Gusen przebywał do 5 maja 1945 r., tj. do wyzwolenia przez wojska amerykańskie.

Stanisław Grzesiuk (fot. z zasobu IPN)

Karta obozowa Stanisława Grzesiuka, pochodząca z zespołu: Zbiór „Ob” (akt obozowych i więziennych) zawierający fragmenty akt niemieckich wytworzonych przez kancelarie obozów i więzień lub urzędy związane z ich działalnością

Polskiej Partii Robotniczej. W 1949 r. ukończył kurs dla wicedyrektorów, następnie sprawował funkcje administracyjne m.in. w szpitalu przy ul. Chocimskiej 5 oraz ul. Anielewicza. W 1961 r. został radnym Warszawy.

Niestety, trudne warunki życia obozowego przyczyniły się do rozwoju gruźlicy płuc. Mimo podjętego leczenia oraz pobytu w sanatoriach Grzesiuk zmarł 21 stycznia 1963 r.

Jego książka pt. „Boso, ale w ostrogach” stała się kanwą musicalu wystawionego pod tym samym tytułem. Jego twórczość inspirowała również współczesnych muzyków.

Więcej interesujących materiałów na profilu **Archiwum IPN**

COFNIJ SIĘ